

Kegyelem néktek és békesség!
Istentől, a mi Atyántól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra, Szentháromság ünnepe utáni második vasárnapra az igehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk Ezékiel próféta könyvének 33. fejezetében a 30. verstől a 33. versig, a következőképpen:

Emberfia! Rólad beszélget néped a falak mellett és a házak kapujában. Így beszélgetnek maguk közt: Gyertek csak, hallgassátok, miféle ige jön az ÚRtól! Azután eljönnek hozzád, mintha népgyűlésre jönnének; odaül eléd az én népem, hallgatják beszédedet, de nem aszerint élnek. Ismétlgetik, mint a pajzán dalokat, de az eszük nyereségen jár. Csak ennyi vagy nekik: pajzán dalok énekese, akinek szép a hangja, és jól pengeti a lantot. Hallgatják a beszédedet, de nem aszerint élnek. De ha majd beteljesedik – mert beteljesedik! –, akkor megtudják, hogy próféta volt közöttük.

Hallgatják beszédedet, de nem aszerint élnek...

Urunk! Életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a Te igéddel! Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim!

Így kezdődik a mai igénk: Emberfia! Rólad beszélget néped... Az ígét értelmezve gondolkodjunk el először azon, hogy ki az az „Emberfia”, akiről beszélget népe. Rögtön adódik a gondolat: „*Micsoda banális kérdés ez?! Nyilvánvaló, hogy Ezékiel prófétáról van szó.*” A válasz azonban nem ilyen egyszerű. Ha elolvassuk az igeszakasznak a Septuagintában fellelhető görög fordítását, felfigyelhetünk arra, hogy az „Emberfiát” ugyanazzal a „hüiosz anthropu” szóval jelöli a szöveg, mint ami az evangéliumban Jézus Krisztus önmeghatározására szolgál. Mégsem mondhatjuk, hogy Ezékiel próféta ígéje, akárcsak prófétikusan is, Jézusról szólna, hiszen az eredeti, héber szövegben az Emberfia kifejezést a „ben adam” kifejezés jelöli, amely viszont a bűnbe esett Ádámot – és nem a büntelen Jézust juttatja az eszünkbe.

Mindezt nem haszontalan nyelvészkedés miatt mondtam el bevezetőnek. Vegyük észre, kedves testvéreim, hogy a mai igénk már a bevezető szavával micsoda gyönyörűséges kettősséget mutat meg nekünk! Az igehirdető ugyanolyan bűnös, „ember fia”, mint amilyen bármelyikünk, és ezért elég jót mosolyogni a viccein, és esetleg néha elismerően csettinteni, hogy „hoppá, ezt milyen szépen elmondtad”? Avagy a bűnös, „ember fia” igehirdető Isten igéjét jeleníti meg, és ezért esélyt kap a hívő közösség arra, hogy az Emberfia, Jézus Krisztus jelenlétébe kerüljön, és az egész életét egy gyökeresen új perspektívából, Urunk és Istenünk szemével lássa meg?

Hogyan fogjuk fel azt, hogy ma itt vagyunk, Kedves Testvéreim? Ezékiel ígéjének választás elé állított „népe” nem a fogságba vitt Júda – hanem mi magunk vagyunk.

Olvassuk tovább a mai igét, és vegyük észre ugyanezt a gyönyörű, feszítő kettősséget, amely az egész igeszakaszon végigvonul. „Így beszélgetnek maguk közt: Gyertek csak, hallgassátok, miféle ige jön az ÚRtól!” Az eredeti héber szövegben a „beszélgetni” igének teljesen más jelentése van. A héber nyelv legerősebb igemódjában, a piélben „beszélgetnek” maguk között a népek, ami azt jelenti, hogy a „Gyertek csak!” egy nagyon nagy hangsúlyt és nagyon nagy elszántságot mutató felszólítás.

Megvan tehát bennünk az erős szándék. Megvan annak a felismerése is, hogy az a beszéd, amelyet hallunk, az ÚRtól érkező ige. Felderül ezen az ember lelke, és ujjongva örvendezik.

De mi történik ez után? „Hallgatják beszédedet, de nem aszerint élnek.”

Puff! Tudatában vagyunk annak, hogy Isten igéjét halljuk, nagy elszánással megyünk oda, leülünk, gyönyörködünk benne – de a lelkünk meg nem érintődik, meg nem változik, hanem Isten igéjétől elzárva marad. Úgy ismételtetjük Isten igéjét, mint a pajzán dalokat (*itt az eredeti héber kifejezésnek kéjsóvár értelmezése is van...*) és az eszünk az igehallgatás közben a nyereségen jár... Halljuk – de nem értjük. Felfogjuk – de nem tesszük.

Kedves Testvéreim!

Vegyük észre, hogy ezt alaposan elszúrtuk. Kaptunk egy esélyt Urunktól és Istenünktől – nem is az elsőt az életünkben, hanem már a sokadikat – hozzánk jött, törődött velünk, megszólított bennünket... Mi pedig? Tudatában voltunk annak, hogy ez történik, még készültünk is rá, de SEMMIT sem vettünk észre a lényegéből. Elment mellettünk az üzenet... Sajnos sokkal több is történt ennél. Elment mellettünk életünk nagy esélye. Pedig ott álltunk előtte. Várt ránk. És mi is vártuk. De nem voltunk elég nyitottak, nem voltunk elég erősek befogadni Isten igéjét, befogadni Jézust a mi saját életünk közepébe.

Olyanok vagyunk, Kedves Testvéreim, mint az oltár előtt felolvasott evangéliumi ige nagy vacsorájának a meghívottjai. Urunk meghív bennünket az Ő ünnepi vacsorájára. Isten országának a vendégei lehetnénk. De egyikünk földet vett – és nem megy. A másikunk öt ökröt vett – és nem megy. A harmadikunk meg nősült – és ezért nem megy. És azok közül, akiket Urunk meghívott, SENKI sem kóstolja meg a vacsoráját. Hát nem sírnivaló ez, kedves testvéreim??? Hát nem mélyen elkeserítő ez, hogy sokadszorra vagyunk meghíva Isten Országába, de a mi eszünk a nyereségen jár, és nem kóstoljuk meg Urunk vacsoráját! Úgy járunk, mint Lukács evangéliumában a samaritanus falu, amelyik nem akarta befogadni Jézust, amikor kiderült, hogy Jeruzsálem felé tart. Jézus nem bocsát ránk tüzet az égből, hogy elemésszen bennünket – de el kell, hogy menjen egy másik faluba... Gondoljunk bele abba, hogy hányszor fogadhattuk volna be Jézust magunkba már életünkben!? És abba is, hogy hányszor tettük...

A mai igénk nagyon fontos, központi üzenete az, hogy a meghívás elfogadása és az Urunk ünnepi vacsoráján való megjelenés – önmagában nem elég. Figyelmezzünk János apostol szavaira első leveléből: „Aki azt mondja, hogy ismeri Őt, de nem tartja meg a parancsolatait, az hazug, és abban nincs meg az igazság.” Elég-e a parancsolatoknak a megtartása úgy, hogy számba vesszük őket, és igyekszünk úgy élni?

Nem jutunk ezzel, kedves testvéreim, sehová. A mai igénk egyik kereszthivatkozása Jeremiás igéjére utal a 13. fejezetből „Ha majd fehérre változtatja bőrét az etióp, vagy ha a párdúc elrejti foltjait, akkor tudtok ti is jót tenni – úgy megtanultátok a gonoszt.” Emlékezzünk vissza Pál apostol szavaira a Római levélből: „Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.” „Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? – kérdezi Pál.

Egyedül az Úr Jézus Krisztus szabadít meg minket a bűn hatalmától! János apostol is ezzel folytatja első levelét: „Aki azt mondja, hogy Ő benne marad, annak magának úgy kell élnie, ahogyan Ő élt.” Nem kevesebbről van itt szó, mint arról, hogy Jézust BE KELL Fogadnunk magunkba. Ha befogadtuk Jézust magunkba, akkor belső készítés lesz, és nem külső kényszer, hogy megtartsuk a parancsolatait. Öröm lesz bennünk – és nem lázadozás. Beteljesedés lesz bennünk – és nem ellenkezés. Tisztaság és rend lesz az életünk – és nem szétdobált mocsok. Így kerül a helyére bennünk Isten igéje. Így lesz a pajzán énekből – az egész életünket átformáló, hatalmas Üzenet.

Mielőtt az ige zárását átgondolnánk, térjünk vissza egy pillanatra a mai igénk egészére. Mikor írta Ezékiel próféta ezeket a sorokat? Egy fordulóponton. Kilenc verssel a mai igénk előtt érkezett meg arról a hír a babiloni fogságba hurcoltak első csoportjához, hogy Jeruzsálem elesett. Ezékiel próféta addig dörgegelmes szavakkal ostromozta Izráel tévelygő népét. Ettől kezdve azonban a vigasztalás, a megerősítés és az új Jeruzsálem reménye lesz az üzenete. Közvetlenül a mai igénk előtt hangzik el: „Nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útvjáról, és éljen. Térjete meg! Térjete meg!” Közvetlenül a mai igénk után következik a Dávid házából való Jó Pásztor, Jézus Urunk eljövételének megjövendölése.

A mai igénk elhangzásának a pillanatában fordulóponton van Ezékiel és egész Izráel élete. Egyszer kellene nagyon résen lennünk az életünkben? Egyetlen esélyünk lenne? A Fordulópont? Nem!!! Életünk MINDEN egyes pillanata fordulópont lehet. Urunk és Istenünk, a mellettünk álló, bennünk szállást kérő Jézus mindig és folyamatosan azt kiáltja a fülünkbe: „Nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útvjáról, és éljen. Térjete meg! Térjete meg!”

A mai vasárnap fő üzenete: Isten közösségének az örömébe való hívás. Ahogyan a kezdő énekünkben énekeltük: „Velem vándorol utamon Jézus, bármi súlyosak rajtam a terhek, segít hordani.” Ahogyan a fő énekünkben kértük: „Szólj hozzánk Jézus, hívunk és várunk. Te töltsd be minden hiányunk! Küldd közénk Szent lelkedet, hogy hitünk lángját gyújtsa meg.”

És akkor, ahogyan a mai igénk vége mondja: majd beteljesedik – mert beteljesedik! Akkor életté válik bennünk Isten igéje, akkor felismerjük Jézus Krisztust a megtört kenyérben – mint ahogyan az emmausi tanítványok tették egykoron.

És mindez miért igaz? Miért bizonyosság ez?

Hadd válaszoljak erre a kérdésre Pál apostol szavaival a Rómaiakhoz írott leveléből: "mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Halleluja! Ámen.

Imádkozzunk.

Urunk! Életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a Te igéddel!

Urunk! Segíts minket meglátni Téged – ahogyan mellettünk állsz – minden nap. Segíts minket meghallani a Te hívásodat – és megérteni a Te igédet. Segíts minket abban, hogy megrendüljünk a Te szavadtól – és befogadjunk Téged az életünkbe.

Segíts minket abban, hogy megváltozzon a mi életünk:

hallhassuk a Te beszédedet – és a szerint éljünk.

Ámen.